

Arrest

**nr. 88 572 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 februari 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 7 februari 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 22 september 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 73 843 van 24 januari 2012 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende op 4 mei 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 mei 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [D. F. D.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Somalië (Rep.)*

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.05.2[0]12 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 09.02.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.01.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 04.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar problemen nog steeds niet zijn opgelost waarbij dient opgemerkt te worden dat haar vluchtmotieven reeds behandeld werden tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene haar geboorteakte, dd. 20.02.1990, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document naar voren te brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene haar nationaliteitsbewijs naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een brief van een kennis van uit haar LOI naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat deze informatie een gesolliciteerd karakter heeft; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) "en de andere bepalingen in het Belgische recht die de motiveringsvereiste opleggen" en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft, na een theoretische uiteenzetting inzake de formele motiveringsplicht, de volgende toelichting:

"[...]

Dat de verzoekende partij een bewij[s]stuk neergelegd heeft van de Somalische Ambassade van Somalische nationaliteit te zijn. Dat de verzoekende partij lopende de eerste asielaanvraag niet wist dat er een Somalische Ambassade in België was, daar waar in de procedure in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken dienen te beantwoorden aan bepaalde wettelijke vereisten zoals bepaald in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, zodat de normale procedure tot het aanwenden van nieuwe stukken de nieuwe asielaanvraag is. Dat immers er onder meer niet met zekerheid kan worden gesteld dat het nieuwe stuk van die aard de gegrondheid of ongegrondheid van de asielvraag voor de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden wordt door een beslissing die het eige[n]lijk onmogelijk maakt om nieuwe stukken naar voor te brengen.

Dat het niet onredelijk is aan te nemen dat personen zeker wanneer zij laag geschoold zijn niet dire[c]t weten dat er een Somalische Ambassade bestaat. Dat dit gegeven trouwens ook onder Somaliërs die hier al kennelijk lang wonen eigenlijk nagenoeg onbekend is, te meer daar deze Ambassade jaren en jaren gesloten was.

Dat de verzoekende partij nog blijkbaar niet beschikte over het origineel van haar geboorteakte. Dat men uiteraard maar stukken vermag neer te leggen als men daarover zelf beschikt. Dat trouwens ook het stuk diende in overweging genomen te worden als ondersteuning van het bewijs van Somalische nationaliteit.

Dat in die zin de bestreden beslissing artikel 51/8 van de vreemdelingenwet schendt door de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dient geïnterp[re]teerd te worden in overeenstemming van artikel 1 van het verdrag van Genève.

Dat artikel 1 van het verdrag van Genève in ieder geval van toepassing is gelet op artikel 48 van de vreemdelingenwet die dit verdrag van toepassing maakt.

Dat het strijdig zou [...] zijn met artikel 1 van de Conventie van Genève de aanvraag tot erkenni[n]g niet te onderzoeken om de enkele reden dat de kan[d]idaat vluchteling gedurende een zekere termijn in een derde land verbleven heeft daar waar artikel 1 van de conventie van Genève dire[c]te werking heeft en aldus elke bepaling die hier mee in strijd is niet kan worden toegepast (Raad van State Frankrijk dd. 16 januari 1981 en 27 maart 1981 (toegepast door de latere rechtspraak van de Commission de recours de réfugiés), Journal de Droit international (Clunet) 1981, 588, Daaloz-Sirey, 1981, 250; Raad van State Nederland, dd. 17 juli 1978, R.V. 178, nr. 76, vaste rechtspraak sindsdien; zie ook BOSSUYT, M., "Enkele beschouwingen bij de nieuwe asielwet van 6 mei 1983" in FOGLETS, M.G. en PARMENTIER, S., De nieuwe Vreemdelingenwet 1993,81), Dat de het non-refoulementbeginsel kan geschonden worden, wanneer de vreemdeling een vluchteling blijkt te zijn, ingeval van weigering op formele gronden (BOSSUYT, M., "Het Arbitragehof en de opschortin[g]smogelijkheid door de Raad van State van de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staat[I]ozen" in DE FEYTER, K., FOGLETS, M.C, HUBEAU, B., Migratie en Migrantenrecht, 1, 1995, 90, noot 90).Dat

artikel 52, 4° van de vreemdelingenwet aldus niet kan worden toegepast. Dat diezelfde rechtsgrond en redenering kan worden toegepast op artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Dat het niet strookt met artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet eigenlijk een onmogelijk bewijsvereiste in te voeren. Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29). Dat dit ook geldt voorzover de Belgische wetgeving ter zake wordt ingeroepen ten einde vluchteling te worden verklaard.

Dat de verzoekende partij een bewij[s]stuk neergelegd heeft van de Somalische Ambassade van Somalische nationaliteit te zijn. Dat voormeld do[c]ument aangevuld werd met een or[i]ginele Somalische geboorteakte. Dat wanneer men in een vluchtelingzaak omwille van procedur[e]le redenen bewijstukken niet zou aanvaarden en de zaak zou afsluiten met een niet-overwegingneming dit inhoudt dat een persoon die echt vluchteling is of die valt onder het systeem van Subsidiare bescherming gedwongen kan worden naar het land van herkomst daar waar in voormeld land van herkomst de verzoekende partij kan worden onderworpen aan een handeling die tot het toepassing[s]veld van artikel 3 van het E.V.R.M. behoort.

Dat in die zin artikel 3 van het E.V.R.M. geschonden wordt.

Dat in die zin ook artikel 1 van het verdrag van Genève geschonden wordt.

Dat art. 3 van het E.V.R.M. elke onmenselijke behandeling uitsluit (E.H.R.M., R.D.E, 2 mei 1997, nr. 92, p. 95 en E.H.R.M., 17 december 1996, R.D.E., 1997, nr. 92, p. 88), één van de fundamentele waarden van een democratische samenleving uitmaakt (E.H.R.M. SOERING /E. dd. 7 juli 1989, ser. A., nr. 161, § 88, E.H.R.M. CHAHAL /E. dd. 15 november 1996, R.D.E.. 1997, 77, § 88; E.H.R.M. AYDIN /. dd. 17 december 1997, nr. 92,88).Dat het blootstellen aan een onmenselijke behandeling een onmenselijke behandeling uitmaakt (E.H.R.M. SOERING /E. dd. 7 juli 1989, ser. A.. nr. 161, § 88). Dat wie terugkeer van België naar Somalië bedreigd wordt met de dood, een ernstige inbreuk op de menselijke integr[i]teit. Dat bij de beoordeling of art. 3 van het E.V.R.M. geschonden wordt men dient rekening te houden met de situatie in het land van oorsprong (E.H.R.M. CRUZ VARRAS, § 69). Dat de toestand in Somalië duidelijk algemeen gekend is. Dat een terugkeer naar Somalië duidelijk een blootstelling inhoudt aan een onmenselijke behandeling."

4.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op [...] 'de bepalingen in het Belgisch recht die de motiveringsvereiste opleggen'.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de andere bepalingen in het Belgisch recht die de motiveringsvereiste opleggen".

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat een of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging

voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het enig middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St., 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen" alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoekster werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat h[aar] betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle drie de stukken die verzoekster bij haar tweede asielaanvraag aanbracht (haar geboorteakte, een nationaliteitsbewijs en een brief van een kennis) en dat van alle drie deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoekster klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoekster:

- nieuwe gegevens aan te brengen*
- dat er, wat h[aar] betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,*
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.*

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafe beschouwingen van verzoekster niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekster op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekster beroept zich op het feit dat zij een bewijsstuk neerlegde van de Somalische ambassade, waaruit zou blijken dat verzoekster van Somalische nationaliteit is. Verzoekster houdt voor dat zij niet eerder wist dat er een Somalische ambassade in België was, waardoor zij het nationaliteitsbewijs niet bij haar eerste asielaanvraag heeft kunnen voorleggen. Dienaangaande verwijst verzoekster naar het feit dat zij laaggeschoold is en dat het om die reden niet onredelijk zou zijn dat zij niet van het bestaan van de ambassade afwist.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters vage en ongestaafe beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat het voor haar onmogelijk zou geweest zijn om zowel de geboorteakte als het nationaliteitsbewijs reeds in het kader van de eerste asielaanvraag voor te leggen.

In antwoord op verzoeksters kritiek, verwijst de verwerende partij bovendien naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24.01.2012, waarin geheel terecht werd geoordeeld dat "documenten om enige bewijswaarde te hebben, dienen te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is".

Met verwijzing naar de wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoekster "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeksters beschouwingen in [haar] inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster in haar eerste middel verwijst naar artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, laat de verwerende partij gelden dat voormelde bepaling geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (R.v.St., 14 februari 2005, nr. 140.572; R.v.V. nr. 4617 dd. 10.12.2007).

“Er dient te worden opgemerkt dat; in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (cfr. onder meer R.v.St., nr. 95.928, 30 mei 2001 en R.v.St., nr. 130.935, 30 april 2004), aan artikel 1A van de Vluchtelingenconventie een directe werking dient te worden ontzegd daar deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering, met het oog op precisering of vervolledigen, noodzakelijk is, dat die bepaling geen duidelijke en juridisch volledige tekst is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen oplegt, zodat verzoekers op het eerste gezicht de rechtstreekse schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kunnen inroepen.” (R.v.V. nr. 14.711 dd. 31.07.2008)

De verwerende partij laat nog gelden dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet een onredelijke bewijsvereiste zou invoeren. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verzoeksters kritiek gericht is tegen artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, en niet tegen de bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-20[0]6, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat, gelet op het feit dat verzoeksters asielaanvraag naar aanleiding van een eerste asielaanvraag uitermate grondig en zorgvuldig werd onderzocht, het geenszins onredelijk is om naar aanleiding van een tweede asielaanvraag te vereisen dat nieuwe gegevens worden aangereikt.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Verzoekster voert in haar eerste middel nog de schending aan van artikel 3 EVRM.

Dienaangaand merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M, wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekster.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit [d]a[t] art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262, dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn."

4.1.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging wordt genomen omdat zij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit blijkt dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing bevat een pertinente en draagkrachtige motivering die verzoekster in staat stelt haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van enige andere bepaling in het Belgische recht die de motiveringsvereiste oplegt, zoals het artikel 62 van de Vreemdelingenwet – bepaling waarnaar verzoekster in haar theoretische toelichting verwijst –, wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. Verzoekster meent daarnaast dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet geschonden werd. Het eerste lid van voormelde bepaling luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag een brief van een kennis die samen met haar in een opvangcentrum verbleef, een uittreksel uit het geboorteregister en een nationaliteitsbewijs neerlegde.

Verweerder oordeelde dat de brief die werd geschreven door een kennis van verzoekster een gesolliciteerd karakter heeft en derhalve niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. In dit verband moet worden geduurd dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat aan brieven die worden opgesteld door verwanten, vrienden of kennissen geen bewijskracht kan toegekend worden en dergelijke brieven dus niet kunnen worden beschouwd als stukken waaruit *“ernstige aanwijzingen”* inzake het bestaan van een een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of inzake het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet kunnen afgeleid worden. Verzoekster geeft ook niet aan de wijze waarop verweerder het schrijven van haar kennis apprecieerde in vraag te willen stellen.

Wel stelt zij niet akkoord te gaan met de stelling van verweerder dat het nationaliteitsbewijs dat zij aanbracht niet als een nieuw gegeven kan aanvaard worden omdat zij *“reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag naar voren te brengen”*.

Met betrekking tot dit nationaliteitsbewijs stelt de Raad vast dat het op 12 oktober 2011 door de ambassade van de Somalische republiek te Brussel werd afgegeven. Verzoekster stelt weliswaar dat zij analfabeet is en dat zij initieel niet wist dat er een Somalische ambassade in Brussel was, doch deze elementen hebben haar duidelijk niet verhinderd om, nog voor zij een beroep instelde bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag werd genomen door de commissaris-generaal, contact op te nemen met de Somalische ambassadeur en een nationaliteitsbewijs te verwerven. Aangezien verzoekster pas op 22 oktober 2011 een beroep bij de Raad instelde tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal kan zij niet voorhouden dat dit document betrekking heeft *“op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”*. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar bewering dat artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een belemmering vormde om het nationaliteitsbewijs in het raam van voormelde beroepsprocedure voor de Raad neer te leggen. Uit het arrest nr. 73 843 van 24 januari 2012 blijkt trouwens dat verzoekster wel een kopie van haar geboorteakte aanbracht en de Raad dit document niet, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, uit de debatten weerde doch de bewijswaarde van dit stuk onderzocht.

Door er louter op te wijzen dat zij initieel slechts beschikte over een kopie van haar geboorteakte toont verzoekster ook niet aan dat de stelling van verweerder dat het originele uittreksel uit het geboorteregister dat zij bij haar tweede asielaanvraag neerlegde geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is kennelijk onredelijk is. Het staat immers vast dat dit uittreksel haar reeds op 20 februari 1990 werd afgeleverd, zodat zij de mogelijkheid had om dit document aan te brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. De datumvermelding op het stuk toont daarenboven aan dat deze akte geen inlichtingen over nieuwe feiten of situaties kan bevatten.

De uiteenzetting van verzoekster laat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet toe te concluderen dat verweerder artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of zijn bevoegdheden heeft overschreden en er blijkt ook niet dat wijze waarop verweerder de aangebrachte stukken apprecieerde leidt tot de vaststelling dat *“een onmogelijke bewijsvereiste”* wordt gesteld.

4.1.3.3. Waar verzoekster betoogt dat het strijdig is met artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en/of artikel 48 van de Vreemdelingenwet om haar vraag tot erkenning als vluchteling *“niet te onderzoeken om de enkele reden dat de kandidaat vluchteling een zekere tijd in een derde land verbleven heeft”* moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet gesteld wordt dat haar tweede asielaanvraag niet in overweging genomen wordt omdat zij in een derde land verbleven heeft, doch slechts omdat zij geen nieuwe gegevens aanbracht. Haar betoog mist bijgevolg feitelijke grondslag.

In zoverre het voorts de bedoeling is van verzoekster om kritiek te uiten op de wet dient de Raad daarenboven te benadrukken dat hij niet bevoegd is wetskrachtige bepalingen te toetsen aan hogere rechtsnormen. De Raad kan de kritiek van verzoekster dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

4.1.3.4. Nu verzoeksters eerste asielrelaas ten gronde werd onderzocht en er werd geoordeeld dat zij niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus en bij haar tweede asielaanvraag op correcte gronden werd vastgesteld dat zij geen nieuwe gegevens aanbracht kan zij ook niet gevolgd worden in haar bewering dat artikel 48 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie – bepaling die geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572) – zouden miskend zijn.

4.1.3.5. Verzoekster stelt nog dat wanneer een asielaanvraag afgewezen wordt om procedurele redenen dit kan impliceren dat een persoon die vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming, in strijd met het non-refoulementbeginsel, kan worden gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst alwaar hij kan onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM. Zij toont met haar op hypothesen gebaseerde beschouwingen evenwel niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De bestreden beslissing houdt trouwens geenszins in dat verzoekster verplicht wordt zich te begeven naar een regio in Somalië waar zij stelt het risico te lopen vervolgd te worden of het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet tevens worden toegelicht dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag niet aannemelijk maakte dat zij voor haar vertrek naar België verbleef in de streek rond Marere – regio die zij als gevaarlijk beschouwt – en dat zij bij haar verzoekschrift ook geen stukken aanbrengt die toelaten te besluiten dat zij niet kan terugkeren naar de regio waar zij voorheen verbleef omdat zij in deze regio – die zij verkiest niet kenbaar te maken – het risico loopt het slachtoffer te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing genomen werd door een onbevoegde overheid en dat er sprake is van een motiveringsgebrek.

Zij onderbouwt haar standpunt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing luidens de beslissing zelve zou genomen zijn de Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie vreemdelingenzaken onder de hoofding lbz.

Dat er geen bevoegdheid ratione materiae is nu het administratie[ve] orgaan zijn bevoegdheid te buiten gaat wanneer het handelt zonder daartoe rechtstreeks of on[...]rechtstreeks door de Belgische Grondwet of door een Belgische Wet grondwet te zijn gemachtigd of nog wanneer het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeienis niet is overgelaten is onttrokken of wanneer een administratieve overheid zich de bevoe[gd]heid aanmatigt [die] de Belgische Grondwet of Wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen (LAMBRECHTS, W , Geschillen van Bestuur Kluwer, Antwerpen, 1988, p; 65).

Dat binnenlandse zaken niet bevoegd is om ter zake een beslissing te nemen inzake migratie en asielbeleid zoals in casu. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de

beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009).

Dat er bijgevolg een andere overheid heeft beslist en bevoeg[d]heid heeft aangematigd die door een andere overheid dient uitgeoefend te worden.

Dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing niet genomen is door de bevoegde overheid."

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"[...]

In zoverre verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag dient te gebeuren door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, laat de verwerende partij gelden dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan duidelijkheid niet te wensen overlaat. In casu werd de bestreden beslissing geheel terecht genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Artikel 15 van het Koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

- 1° de Dienst Vreemdelingenzaken;*
- 2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;*
- 3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;*
- 4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers."*

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat de attaché die de bestreden beslissing nam, daartoe gemachtigd werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en over de nodige bevoegdheid beschikt.

De verwerende partij laat gelden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd toegevoegd aan de Minister van Justitie bij KB van 5 december 2011.

Artikel 2, vierde lid van het KB dd. 05.12.2012 luidt als volgt:

"Mevr. M. DE BLOCK, lid van de Kamer van volksvertegenwoordigers, wordt benoemd tot Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie "

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972, volgt dat een Staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, "Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "Les secretaires d'etat fédéraux et régionaux" Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het KB van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen. Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99. "

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

"Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming."

Dienaangaand kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

[...]

(R.v.V. nr. 63.843 van 27 juni 2011)

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, die bij KB van 5 december 2011 werd toegevoegd aan de Minister, put zijn bevoegdheid derhalve grondwettelijk uit zijn "toevoeging" aan de Minister van Justitie bij KB van 05.12.2012.

Bijgevolg dient te worden besloten - zie ook bovenstaand arrest - dat met de woorden "de minister die bevoegd is voor" ook wordt bedoeld "de staatssecretaris die bevoegd is voor".

Er kan niet dienstig worden voorgehouden dat de Staatssecretaris niet de bevoegdheid zou hebben van de 'Minister', waarvan sprake in art. 1 van de Wet dd. 15.12.1980 en art. 1 van het K.B. dd. 08.10.1981, zoals hoger werd toegelicht.

Verzoekster kan dienvolgens niet ernstig betwisten dat uit de samenlezing van de artikelen 1 en 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed."

4.2.3. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze genomen werd door de heer B. B., attaché bij de "Algemene Directie Vreemdelingenzaken" en dat deze ambtenaar optrad als "gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie." Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 – Regering – Benoemingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 20 december 2011 blijkt dat er een "Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie" is en het staat in casu niet ter discussie dat deze staatssecretaris, gelet op haar benoeming en haar titel, bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing werd daarnaast genomen in uitvoering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en deze bepaling voorziet dat de minister c.q. de staatssecretaris "of zijn gemachtigde" kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer een vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van

het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 51/8, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegde ambtenaar. Het loutere feit dat de ambtenaar die de bestreden beslissing nam in dienst is van de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken en dat een verwijzing naar deze federale overheidsdienst is opgenomen in de bestreden beslissing laat op zich geenszins toe te besluiten dat de bestreden beslissing genomen is door een onbevoegd ambtenaar of dat deze beslissing behept is met een motiveringsgebrek.

In de mate dat het daarnaast de bedoeling is van verzoekster om aan te voeren dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen zijn bevoegdheden heeft overschreden kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK